

ΟΙ ΚΑΡΔΙΟΚΛΕΦΤΕΣ – ΒΙΒΛΙΟ 2

Πάμελα Ουέβς

Ερωτευμένες Καρδιές

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE HEARTBREAKERS – THE CRUSHES
Από τις Εκδόσεις SCHOLASTIC, Νέα Υόρκη 2008
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι καρδιοκλέφτες, ΒΙΒΛΙΟ 2 – Ερωτευμένες Καρδιές**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Pamela Wells
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τασούλα Μανταίου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: McFaul
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Steve Scott
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Pamela Wells, 2008
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-845-4

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΟΙ ΚΑΡΔΙΟΚΛΕΦΤΡΕΣ – ΒΙΒΛΙΟ 2

Πάμελα Ουέλς

Ερωτευμένες Καρδιές

Μετάφραση:
Αναστασία Δεληγιάννη

*Αφιερώνεται
σε όλους όσοι ξελογιάστηκαν κάποτε με κάτι.
Μακάρι αυτό το βιβλίο να είναι πηγή έμπνευσης για σας.*

Ίουνιος

ΕΝΑ

Συνήθως, τα νοσοκομεία έχουν μια χαρακτηριστική μυρωδιά απολυμαντικού, όμως το Νοσοκομείο Παίδων του Μπερτς Φολς μύριζε κουλουράκια κανέλας. Η Σίντνεϊ Χάουαρντ πέρασε μπροστά από ένα θάλαμο και είδε ένα ξανθό αγοράκι να τρίβει με τα χέρια του ένα τέτοιο κουλουράκι.

Μάλιστα, τώρα καταλάβαινε.

Ήταν υποχρεωτικό για όλους τους μαθητές του λυκείου του Μπερτς Φολς να προσφέρουν για τουλάχιστον τέσσερις εβδομάδες εθελοντική εργασία πριν από την αποφοίτησή τους. Η Σίντνεϊ ήθελε να συμμετέχει κάπου μαζί με τις φίλες της, αλλά η Ρέιβεν και η Αλέξια είχαν ήδη από την πρώτη λυκείου συμπληρώσει τις ώρες τους στο Κέντρο Ανοιχτής Προστασίας Ηλικιωμένων της πόλης. Η Κέλι είχε πάει ως εθελόντρια στο Κέντρο Προστασίας Ζώων, όπου, όμως, δεν υπήρχαν άλλες κενές θέσεις για εθελοντές.

Η σύμβουλος της Σίντνεϊ την είχε πείσει να πάει εθελόντρια στο νοσοκομείο. Προφανώς είχαν έλλειψη προσωπικού για το καλοκαίρι και δέχονταν όλους όσοι έκαναν αίτηση.

Αν και η Σίντνεϊ δεν ήταν ακριβώς ο τέλειος άνθρωπος για να ασχοληθεί με παιδιά (κάποτε είχε κάνει το μικρό της ξαδελφάκι να βάλει τα κλάματα, όταν του είπε πως δεν υπάρ-

χει Άγιος Βασίλης), πάντοτε όμως ήταν ανοιχτή στις προκλήσεις.

«Αυτή είναι η ανατολική πτέρυγα του Νοσοκομείου Παίδων», είπε η Μέλανι, η διευθύντρια προσωπικού, με χαμηλή φωνή, καθώς περνούσαν διάφορους διαδρόμους.

Ήταν μια ευχάριστη γυναίκα, γύρω στα τριάντα, με κοντά κουρεμένα μαλλιά και γυαλιά με μαύρο σκελετό, υπεύθυνη για το συντονισμό των εθελοντών.

Η ομάδα της Σίντνεϊ, περίπου έξι άτομα, έστριψε σε μια γωνία διασχίζοντας τη νέα πτέρυγα.

«Κι αυτή είναι η δυτική», συνέχισε η Μέλανι. «Στον καθένα σας θα ανατεθεί κι ένα τμήμα. Θα σας πω πού θα πάτε, όταν ξανάρθετε, την επόμενη Δευτέρα».

Η ομάδα προχώρησε γύρω από ένα καροτσάκι με μια τηλεόραση, που βρισκόταν στη μέση του διαδρόμου. Στο ράφι κάτω από τη συσκευή της τηλεόρασης υπήρχε μια κονσόλα για βιντεοπαιχνίδια, ενώ το ακριβώς από κάτω ράφι ήταν γεμάτο βιντεοπαιχνίδια.

«Αχ, συγγνώμη, Μελ», ακούστηκε κάποιος από πίσω τους.

Όλοι στράφηκαν και είδαν ένα αγόρι, περίπου στην ηλικία τους, που κρατούσε το καροτσάκι. Μερικές από τις κοπέλες δίπλα στη Σίντνεϊ τέντωσαν αμέσως το κεφάλι τους.

«Τώρα ερχόμουν να το πάρω αυτό», συνέχισε το αγόρι.

Η Μέλανι, απαυδισμένη, κοίταξε προς τα πάνω.

«Ναι, βέβαια. Λοιπόν, αυτός είναι ο Κούνισι, εθελοντής σαν κι εσάς και μικρότερος αδελφός μου».

«Κούνι, σας παρακαλώ», χαμογέλασε εκείνος. «Γιατί μου το κάνεις αυτό, Μελ;»

Η Σίντνεϊ δεν μπόρεσε να μην τον παρατηρήσει. Ήταν αρκετά κοντά για να δει πως τα μάτια του είχαν το καστανό της καραμέλας, κρυμμένα κάπως πίσω από μακρόστενα γυαλιά

με μαύρο σκελετό. Ήταν ψηλός, πάνω από ένα και ογδόντα, και είτε είχε τετράγωνους ώμους είτε το λευκό βαμβακερό πουκάμισό του ήταν τρομερά καλοραμμένο. Το τζιν του είχε τέλεια εφαρμογή και σακούλιαζε μόνο στα σωστά σημεία.

Τα μαύρα μαλλιά του ήταν πιασμένα πίσω μ' ένα λαστιχάκι. Η Σίντνεϊ υπέθεσε πως όταν θα τα άφηνε λυτά, θα έφταναν κάτω από τους ώμους. Από πού ξεφύτρωσε ο Κουίν; Σίγουρα δεν πήγαινε στο λύκειο του Μπερτς Φολς. Και ήταν κάπου στην ηλικία της, αν όχι λίγο μεγαλύτερος.

Της έριξε μια ματιά κι αμέσως η Σίντνεϊ κοίταξε από την άλλη, ενώ το φούντωμα στα μάγουλά της πρόδιδε την ντροπή της που την έπιασε να τον παρατηρεί.

«Χάρηκα για τη γνωριμία, παιδιά», είπε ο Κουίν προτού απομακρυνθεί με το καροτσάκι.

«Εντάξει», είπε η Μέλανι. «Ας προχωρήσουμε τώρα».

Η ομάδα ακολούθησε τη Μέλανι στο διάδρομο, όμως προτού στρίψουν στην επόμενη γωνία η Σίντνεϊ κοίταξε πάνω από τον ώμο της το αγόρι που απομακρυνόταν.

Υπήρχε κάτι το διαφορετικό πάνω του, κάτι που της κινούσε την περιέργεια.

Μόνο που η Σίντνεϊ δεν μπορούσε να το ονομάσει. Έστρεψε το βλέμμα της μακριά και βιάστηκε να προλάβει τους άλλους εθελοντές.

Όταν η Σίντνεϊ επέστρεψε σπίτι της, έσπρωξε δυνατά την πόρτα του δωματίου της και είδε τον Ντρου να κάθεται στο κρεβάτι. Ήταν εκεί από το πρωί και διάβαζε τον *Αγγελιοφόρο* του Μαρκ Γκούντμαν. Όταν ο Ντρου διάβαζε κάτι, ήταν δύσκολο να τον βάλεις να κάνει οτιδήποτε άλλο.

Τα μαύρα μαλλιά του είχαν μακρύνει και έπεφταν μπροστά στο πρόσωπό του. Δε φαινόταν να το έχει συνειδητοποιήσει, αλλά τα μαλλιά του είχαν αρχίσει να της δίνουν στα νεύρα. Εκείνη πίστευε πως με κοντά ήταν πιο ωραίος. Τα μακριά μαλλιά απλώς δεν του πήγαιναν. Αντίθετα με τον Κουίν.

Ο Κουίν.

Γιατί άραγε να τον σκεφτεί;

Κάθισε βαριά στο κρεβάτι, δίπλα στον Ντρου, και πήρε αγκαλιά ένα από τα διακοσμητικά μαξιλαράκια. Τράβηξε μια κλωστή που κρεμόταν από τη γωνία και την τύλιξε γύρω από το δάχτυλό της.

«Έβαλα μια πίτσα στο φούρνο», είπε και κάθισε πιο κοντά του. «Πεινάς; Φαίνεται να μην έχεις κουνηθεί ρούπι όλη τη μέρα».

Εκείνος σήκωσε το δάχτυλό του, ζητώντας της έτσι άλλο ένα λεπτό. Η Σίντνεϊ έσφιξε τα χείλη και συνέχισε να παίζει με το μαξιλάρι.

Τελικά, ο Ντρου έβαλε ένα από τα αυτοκόλλητα χαρτάκια της Σίντνεϊ μέσα στο βιβλίο και το έκλεισε. Το ακούμπησε στο κομοδίνο και στράφηκε προς το μέρος της.

«Μου αρέσει η πίτσα», είπε καθώς την αγκάλιασε με το ένα χέρι του και έχωσε τα δάχτυλά του στα μαλλιά της.

Εκείνη έκλεισε τα μάτια, απολαμβάνοντας την προσοχή του.

«Λοιπόν, πώς πήγε η πρώτη μέρα εθελοντικής εργασίας στο νοσοκομείο;»

Η Σίντνεϊ, με τα μάτια ακόμη κλειστά, απάντησε:

«Καλά πήγε. Τα κορίτσια στην ομάδα μου φαίνονται εντάξει. Τα αγόρια θέλουν να γίνουν κάποτε γιατροί και αυτό σημαίνει πως τουλάχιστον το αντιμετωπίζουν με σοβαρότητα και...» Σταμάτησε, με το όνομα του Κουίν στην άκρη της γλώσσας της. Ήθελε να μιλήσει σε κάποιον για τον Κουίν. Είχε αυ-

τό το παράξενο συναίσθημα που την έπιανε πάντα όταν ανακάλυπτε κάτι καινούργιο. Ήθελε να το πει σε όλο τον κόσμο, αλλά όχι στον Ντρου, γιατί εκείνος θα το έπαιρνε στραβά. Δεν ήταν πως ήθελε να βγει με τον Κούνιν· ήθελε απλώς να τον γνωρίσει καλύτερα, να καταλάβει τι άνθρωπος είναι. «Νομίζω πως θα μου αρέσει εκεί».

«Αυτό είναι καλό».

Η Σίντνεϊ ένευσε. Αυτή ήταν ασφαλής απάντηση, σωστά; Δεν εξαπατούσε τον Ντρου, γιατί δεν υπήρχε τίποτε για να του πει ψέματα. Αγαπούσε τον Ντρου. Τον αγαπούσε, τον αγαπούσε. Στις αρχές της χρονιάς, όταν τα είχε χαλάσει μαζί της, ένιωθε ότι ένα κομμάτι του εαυτού της είχε πεθάνει. Εκείνη και ο Ντρου ήταν μαζί πάνω από δύο χρόνια τώρα. Χωρίς να υπολογίσει τους μήνες που τα είχαν χαλάσει. Αυτό ήταν απλώς κάτι σαν λόξιγκας στη σχέση τους και η Σίντνεϊ ήταν αποφασισμένη να μην επιτρέψει τίποτε να μπει ανάμεσά τους, ποτέ ξανά.

Έμαθε πολλά πράγματα όταν έμεινε μόνη της. Είχε θεωρήσει τον Ντρου δεδομένο, αλλά για να έχει κάποιος μια καλή σχέση θα πρέπει μερικές φορές να υποχωρεί. Ο χωρισμός την είχε αλλάξει προς το καλύτερο. Τώρα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, ήξερε πως κάθε στιγμή με τον Ντρου είχε τη δική της αξία.

Ποιο ήταν όμως το πιο σημαντικό πράγμα που αποκόμισε από το χωρισμό; Ότι έμαθε λίγο περισσότερο τον εαυτό της. Είχε αφήσει και λίγο λάσκα τα πράγματα, έμαθε πως η ζωή δεν ήταν μόνο προγραμματισμός, σχολικές εργασίες και καλοσιδερωμένα παντελόνια.

Ο Ντρου είχε δίκιο σ' ένα πράγμα: ήταν καιρός να διασκεδάσει, να το ρίξει έξω, να ζήσει λίγο. Και η Σίντνεϊ προσπαθούσε να κάνει ακριβώς αυτό, να ξανανάψει τη φλόγα στη σχέση τους.

Δυστυχώς, ήταν πιο δύσκολο απ' ό,τι είχε πιστέψει αρχικά.

«Σιντ;»

Η Σίντνεϊ άνοιξε τα μάτια.

«Ε;»

«Το χρονόμετρο χτυπάει».

«Αχ, εντάξει».

Το χρονόμετρο ακουγόταν από την κουζίνα. Σηκώθηκε τη στιγμή ακριβώς που το κινητό του Ντρου άρχισε να χτυπάει, παίζοντας το καινούργιο τραγούδι των Lune «Did I Hurt You». Άνοιξε το αστραφτερό κινητό του τηλέφωνο.

«Γεια».

Στην κουζίνα, η Σίντνεϊ έκλεισε το χρονόμετρο και γύρω της απλώθηκε ξανά η συνηθισμένη σιωπή του σπιτιού. Ο μπαμπάς της ήταν ακόμη στη δουλειά και η μαμά της ήταν στο Χάρτφορντ, ολοκληρώνοντας την εργασία που είχε να κάνει αυτή την εβδομάδα.

Πριν από μερικούς μήνες η μητέρα της, ουσιαστικά, ζούσε στο Χάρτφορντ και ερχόταν στο σπίτι κάθε δεύτερη εβδομάδα. Στη συνέχεια, όμως, υποσχέθηκε στη Σίντνεϊ πως θα αφιέρωνε περισσότερο χρόνο στην οικογένειά της, κι απ' ό,τι έδειχναν τα πράγματα τηρούσε την υπόσχεσή της.

Η Σίντνεϊ χαιρόταν όταν η μητέρα της βρισκόταν σπίτι. Από τότε που η κυρία Χάουαρντ είχε γίνει ανώτερο στέλεχος στη ΣανΜπέρι Βάιταμινς, στο Χάρτφορντ, η νεαρή κοπέλα ένιωθε σαν να μην είχε μητέρα. Ο κύριος Χάουαρντ, αν και είχε προσπαθήσει σκληρά να καλύψει το κενό της απουσίας της γυναίκας του, δεν τα κατάφερνε πολύ καλά. Συνήθιζε να ξεχνάει πράγματα, όπως να πληρώσει τους λογαριασμούς και να ψωνίσει τα τρόφιμα που χρειάζονταν. Τουλάχιστον, όσο περνούσε ο καιρός η μαγειρική του βελτιωνόταν.

Αφού έκλεισε το φούρνο, η Σίντνεϊ ακούμπησε την πίτσα

πάνω στην ηλεκτρική κουζίνα και άνοιξε το συρτάρι, αναζητώντας τον κόφτη της πίτσας. Ο πατέρας της ποτέ δεν έβαζε τα πράγματα που χρησιμοποιούσε ξανά στη θέση τους. Όπως και ο Ντρου. Αυτοί οι δύο είχαν πολλά κοινά.

Τελικά, αφού έφαγε τον τόπο, βρήκε τον κόφτη στο ντουλάπι με τις κατσαρόλες. Έβαλε δύο κομμάτια στο πιάτο της και στο πιάτο του Ντρου. Τη στιγμή που η Σίντνεϊ έβγαине στο διάδρομο ο Ντρου έβγαине από το δωμάτιό της.

«Πού πηγαίνεις;» τον ρώτησε.

Εκείνος άρπαξε ένα κομμάτι πίτσα από το πιάτο του.

«Πάω στου Τοντ».

Ο Τοντ, ο αδελφός της φίλης της, της Κέλι, ήταν, δυστυχώς, ο καλύτερος φίλος του Ντρου. Ο Τοντ ήταν αντιπαθητικός, σπαστικός και ανώριμος. Πώς τα κατάφερνε η Κέλι να συμβιώνει μαζί του; Η Σίντνεϊ ήταν χαρούμενη που ο Τοντ δεν ήταν δικός της αδελφός, διαφορετικά θα έμπαινε στον πειρασμό ν' αλλάξει σπίτι.

«Τώρα;» τον ρώτησε. «Δεν μπορεί να περιμένει μέχρι να φάμε;»

Ο Ντρου δάγκωσε την άκρη της πίτσας του και σήκωσε τους ώμους.

«Θέλει να τον βοηθήσω σε κάτι. Θα ξανάρθω αργότερα».

Την προσπέρασε τρώγοντας κι άλλο από το κομμάτι του καθώς εξαφανίστηκε μες στην κουζίνα.

Η Σίντνεϊ έτρεξε ξοπίσω του.

«Ωστε έχεις σκοπό να φύγεις έτσι, στα ξαφνικά;»

Εκείνος άνοιξε την πίσω πόρτα και μετά στάθηκε.

«Έλα τώρα, Σιντ», είπε με τον γνωστό του τόνο, αυτόν που χρησιμοποιούσε όταν η Σίντνεϊ γινόταν άδικη μαζί του.

Αυτή τη στιγμή, όμως, ήταν άδικη; Μόλις είχε επιστρέψει σπίτι, είχε φτιάξει πίτσα για τους δυο τους κι αυτός σηκώ-

θηκε να πάει σ' αυτόν το φίλο του που ήταν σαν γορίλας.

Η Σίντνεϊ ήθελε να του τα επισημάνει όλα αυτά, αλλά προσπάθησε πολύ να μην αρχίσει την γκρίνια. Έπρεπε να μιλήσουν ήρεμα.

«Συγγνώμη». Ακούμπησε τα χάρτινα πιάτα πάνω στον πάγκο. «Απλώς... ξέρεις... ήθελα να είμαστε λίγο μαζί».

Εκείνος έγειρε και τη φίλησε στο μέτωπο.

«Θα ξαναγυρίσω. Σ' το υπόσχομαι».

«Εντάξει. Σ' αγαπώ».

Ο Ντρου χαμογέλασε.

«Κι εγώ σ' αγαπώ».

Η Σίντνεϊ τον παρακολούθησε να διασχίζει την αυλή και ν' ανεβαίνει στο φορτηγάκι του. Παρόλο που ήταν ξανά μαζί και φαινόταν πως ο δεσμός τους ήταν δυνατός, κάθε μέρα ανησυχούσε μήπως τον έχανε ξανά. Και αυτό δεν μπορούσε να το επιτρέψει να συμβεί.

ΔΥΟ

Η Αλέξια Μπας παρακολουθούσε τους αποφοίτους να συρρέουν στο στάδιο του λυκείου του Μπερτς Φολς, για τη γιορτή της αποφοίτησής τους. Είχε περάσει ήδη η μισή τάξη. Όπου να 'ναι θα εμφανιζόταν και ο Μπεν.

Το στάδιο έβραζε, λες και το χτυπούσαν χίλιοι ήλιοι και ήταν έτοιμο να ξεχειλίσει από τον πολύ κόσμο. Η Αλέξια έκανε ένα τέταρτο να βρει θέση· μια τόσο δα θεσούλα, καμιά δεκαπενταριά εκατοστά πάνω από το πέμπτο διάζωμα.

Ήταν στριμωγμένη ανάμεσα σε ένα κοριτσάκι που στριφογύριζε όλη την ώρα κι έναν άντρα κοιλαρά, που μύριζε τσιγαρίλα. Είχε φανταστεί εντελώς διαφορετική την αποφοίτηση του Μπεν! Τι κρίμα που ο αδελφός της Κέλι, ο Τοντ, πήγαινε σε άλλο σχολείο και είχε αποφοιτήσει την προηγούμενη εβδομάδα. Αλλιώς, θα μπορούσε να είχε καθίσει με την οικογένεια της Κέλι. Αλλά και τώρα, αν δεν ήταν τόσο δειλή, θα μπορούσε να ζητήσει από τους γονείς του Μπεν να καθίσει μαζί τους στην πρώτη θέση. Δυστυχώς, όμως, οι γονείς του δεν ήταν τόσο θερμοί και πρόσχαροι όπως ο Μπεν.

Στο στάδιο μπήκαν μερικοί ακόμη μαθητές, αλλά αυτός δεν ήταν ανάμεσά τους. Πού ήταν; Λες να την είχε κοπανήσει και την άφησε εκεί, μπουκάλα; Όχι πως υπήρχε τέτοια πε-

ρίπτωση, δηλαδή να την αφήσει μπουκάλα, γιατί για να την κοπανήσει υπήρχαν πολλές πιθανότητες. Για τον Μπεν τίποτε δε θα είχε μεγαλύτερη πλάκα από το να μην πάει στην τελετή της αποφοίτησής του. Θα ήταν μια ιστορία που θα έλεγε στα παιδιά του και στα παιδιά των παιδιών του.

Σημαιάκια και μπαλόνια στόλιζαν τη σκηνή στην άλλη άκρη του σταδίου. Εκεί υπήρχε ένα τραπέζι γεμάτο με δερματόδετα διπλώματα. Αρκετά μέλη του διδακτικού προσωπικού του σχολείου κάθονταν σε μεταλλικές πτυσσόμενες καρέκλες.

Η Αλέξια κοίταξε μπροστά της τη θάλασσα των θεατών και διέκρινε μερικές γνωστές φυσιογνωμίες.

Στο πίσω μέρος του μυαλού της ήξερε πως ο Μπεν θα έφευγε από το Μπερτς Φολς, όμως για κάποιον τρελό λόγο πίστευε πως θα περίμενε μέχρι να αποφοιτήσει κι εκείνη. Όχι πως θα του επέτρεπε ποτέ να το κάνει. Έπρεπε να φύγει για το κολέγιο.

Ωστόσο, την πλήγωνε που ο φίλος της έπρεπε να φύγει μακριά, παρόλο που ήταν μαζί τόσο λίγο καιρό. Αυτό δε θα ήταν καλό για τη σχέση τους. Θα άντεχε αυτή τη δοκιμασία; Η Αλέξια δεν ήθελε να το σκεφτεί αυτή τη στιγμή, τώρα που ξεκινούσαν οι καλοκαιρινές διακοπές. Το να ανησυχεί για κάτι που δεν μπορούσε να ελέγξει θα κατέστρεφε τις στιγμές που θα περνούσαν μαζί.

Ακούστηκε ένα διαπεραστικό σφύριγμα και καυτά κύματα αέρα το μετέφεραν μέχρι το διάζωμα που καθόταν η Αλέξια. Σήκωσε το κεφάλι και είδε τον Μπεν στην εξέδρα. Τα μάτια του καρφώθηκαν στα δικά της και της χαμογέλασε, ενώ μπροστά στο πρόσωπό του κρεμόταν μια σκουροπράσινη φούντα.

Η Αλέξια ανταπέδωσε το χαμόγελο και του κούνησε το χέρι.

Ήταν φανταστικό, αλλά παρόλο που ήταν μαζί εδώ και μερικούς μήνες ακόμη αναστατώνόταν όποτε τον έβλεπε.

Εκείνος κατευθύνθηκε προς τη θέση του, κοντά στη σκηνή, ενώ και οι τελευταίοι απόφοιτοι έμπαιναν στο γυμναστήριο.

Μετά την εναρκτήρια τελετή, ο διευθυντής και ο πρώτος αριστούχος απόφοιτος έβγαλαν λόγο. Προτού αρχίσουν να μοιράζουν τα διπλώματα, στην οθόνη προβολής φάνηκε μια σειρά από σλάιντ. Σε όλες τις φωτογραφίες ο Μπεν χαμογελούσε.

Όταν θα έφευγε για το κολέγιο, αυτό που θα έλειπε περισσότερο στην Αλέξια ήταν το χιούμορ του.

Αχ! Σταμάτα να το σκέφτεσαι, μάλωσε τον εαυτό της.

Όταν τελείωσε η τελετή, η Αλέξια βγήκε από την έξοδο στην μπροστινή αυλή για να πάρει αέρα, μαζί με πολλούς άλλους. Στάθηκε κάτω από τη μουριά, όπου αυτή και ο Μπεν συνήθιζαν να βρίσκονται την ώρα του φαγητού.

Αραγε αυτή θα ήταν και η τελευταία φορά που θα συναντιόνταν εδώ;

Ο Μπεν βγήκε από την ανοιχτή διπλή πόρτα και δίπλα του προχωρούσε ο δίδυμος αδελφός του, ο Γουίλ. Παρά το γεγονός πως ήταν γνήσιοι δίδυμοι, η Αλέξια δε δυσκολευόταν να τους ξεχωρίσει.

Ο Γουίλ κρατούσε το καπέλο της αποφοίτησης κάτω από το μπράτσο του. Ο Μπεν δεν είχε καπέλο, μάλλον γιατί το πέταξε στον αέρα κατά την τελετή της αποφοίτησης. Είχε ήδη ανοίξει το φερμουάρ της σκουροπράσινης τηβέννου του. Από κάτω φορούσε ένα λευκό κοντομάνικο μπλουζάκι και τα συνηθισμένα του πρόχειρα παντελόνια. Ο Γουίλ μάλλον θα φορούσε κανένα κοστούμι κάτω από τη δική του τήβεννο.

«Θα σε βρω στο αυτοκίνητο», είπε ο Μπεν στον αδελφό του.

«Δε θα σε περιμένω πολύ», απάντησε ο Γουίλ και με αργό βήμα κατευθύνθηκε προς το πάρκινγκ.

Ο Μπεν πλησίασε την Αλέξια και την αγκάλιασε από τους ώμους.

«Γεια», χαμογέλασε.

«Γεια».

Έγειρε από πάνω της και τη φίλησε τρυφερά. Εκείνη ένωσε μια γλυκιά ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά της, ενώ το κορμί της ήταν καταϊδρωμένο από το υπερθερμαινόμενο στάδιο.

«Συγχαρητήρια», είπε όταν ο Μπεν τραβήχτηκε πίσω. «Έχεις τελειώσει και επίσημα με το σχολείο».

Εκείνος έγνεψε και ακούμπησε το μέτωπό του στο δικό της.

«Έχω τελειώσει και ανυπομονώ να περάσω το καλοκαίρι μαζί σου. Καλοκαιρινά κοκτέιλ, μεσημεριάτικες ξάπλες στον ήλιο και πολλά καυτά φιλιά».

Η Αλέξια του έδωσε ένα χαϊδευτικό χτύπημα στο μπράτσο.

«Έλα τώρα, πρέπει να πάω σ' ένα διαγωνισμό για το πιο υγρό μαγιό. Δεν μπορείς να μου χαλάσεις τη μόστρα», διαμαρτυρήθηκε εκείνος.

Η Αλέξια έριξε πίσω το κεφάλι της και γέλασε.

«Ένα διαγωνισμό για το πιο υγρό μαγιό; Θα ήταν αστείο».

«Και σέξι».

Η Αλέξια χαμογέλασε, αλλά τώρα τελευταία αυτή η λέξη της προκαλούσε νευρικότητα.

Υπήρχε ένα σημείο σε κάθε σχέση όπου το σεξ περνούσε από τη σκέψη και τους ψιθύρους στην ανοιχτή συζήτηση. Η Αλέξια και ο Μπεν είχαν πια φτάσει σε αυτό το σημείο, κάτι που την έκανε να νιώθει αμηχανία.

Από τη μια, αγαπούσε τον Μπεν και ήθελε να μοιραστεί μαζί του αυτό το σπουδαίο γεγονός στη ζωή της. Από την άλλη, κάτι μέσα της ήθελε να περιμένει περισσότερο. Όχι γιατί φοβόταν μήπως το μετανιώσει ή γιατί αμφέβαλλε πως ο Μπεν ήταν το σωστό αγόρι.

Απλώς, οι γονείς της την είχαν κάνει να πιστέψει πως η πρώτη φορά ήταν ένα σημαντικό γεγονός και πως θα έπρεπε να το σκεφτεί πολύ καλά προτού πάρει οποιαδήποτε απόφαση. Δεν ήθελε να γίνει βιαστικά και απρόσεκτα.

Ο Μπεν τη φίλησε στο μέτωπο, βγάζοντάς την από τις σκέψεις της. Στη συνέχεια έκανε ένα βήμα πίσω.

«Πρέπει να πάω γι' αυτές τις ηλίθιες φωτογραφίες με την οικογένειά μου, έτσι δεν μπορώ να μείνω πολύ. Και μετά εγώ και ο Γουίλ θα συναντηθούμε με κάτι φίλους να το γιορτάσουμε, αν και ο αδελφός μου έχει διαφορετική άποψη από μένα πως "γιορτάζει" κανείς κάτι. Μάλλον θα καταλήξουμε να φτιάχνουμε λίστες με τους στόχους μας και γραφικά στο Excel των μελλοντικών μας εσόδων ή κάτι ανάλογο».

Η Αλέξια έβαλε τα γέλια.

«Ξέρεις, οι στόχοι δεν έχουν τίποτε κακό».

«Το ξέρω, έχω κι εγώ στόχους. Μόνο που δε θέλω να τους γράψω σ' ένα αρχείο του Excel».

Η Αλέξια σήκωσε τα φρύδια της.

«Τι είδους στόχους, ακριβώς;»

Ο Μπεν έβαλε τα χέρια στη μέση και απάντησε:

«Λοιπόν, υπάρχει αυτό το κορίτσι που το αγαπώ περισσότερο από το φως του ήλιου και κάποια μέρα θα παντρευτούμε και θα αποκτήσουμε τρεισήμισι παιδιά, μια κατσίκα και έναν ξύλινο φράχτη. Πώς σου φαίνονται αυτοί οι στόχοι;»

Η Αλέξια δεν ήθελε τίποτε περισσότερο από το να μοιραστεί την υπόλοιπη ζωή της με τον Μπεν, και το ότι κι αυτός σκεφτόταν το ίδιο έκανε την καρδιά της να χορεύει.

«Καλά μου ακούγονται όλα, εκτός από την κατσίκα».

Εκείνος την πλησίασε τόσο, που η Αλέξια μύριζε την τόσο γνωστή μυρωδιά του. Ήταν άρωμα ξύλου με μια νότα από απορρυπαντικό πλυντηρίου.

«Λοιπόν», ακούστηκε η φωνή του χαμηλή και γεμάτη πάθος. «Το σκέφτηκες;»

Εκείνη δε χρειάστηκε να ρωτήσει τι εννοούσε.

Εννοούσε το σεξ.

Και ναι, το είχε σκεφτεί. Το σκεφτόταν κάθε ώρα και στιγμή.

«Ναι», απάντησε.

«Αυτό το παίρνω ως “ναι, Μπέντζαμιν, το σκέφτηκα, όμως δε βλέπεις πως αυτή είναι μια σημαντική απόφαση και δε θέλω να με πιέζεις”».

Η Αλέξια χαμογέλασε.

«Κοντά έπεσες».

«Έχεις όσο χρόνο θέλεις να το σκεφτείς. Κι εγώ θέλω να είσαι σίγουρη».

Οι ώμοι της χαλάρωσαν από την ανακούφιση. Αν ήταν άλλος, μάλλον θα είχε χάσει την υπομονή του μαζί της. Ήξερε όμως πως ο Μπεν, πάντοτε, θα έδειχνε κατανόηση.

Εκείνος έγειρε και τη φίλησε γρήγορα στα χείλη.

«Πρέπει να πηγαίνω προτού φύγει ο Γουίλ χωρίς εμένα. Θα σου τηλεφωνήσω αργότερα».

«Εντάξει, καλά να περάσεις».

Ο Μπεν τη χαιρέτησε καθώς έστριβε τη γωνία του σχολείου για να πάει στο πίσω μέρος του πάρκινγκ. Η Αλέξια κάθισε πάνω στο δροσερό χορτάρι, κάτω από τη μουριά και ακούμπησε το κεφάλι της στον κορμό του δέντρου.

Γιατί το σεξ έπρεπε να είναι τόσο σημαντικό; Γιατί στη σκέψη πως έπρεπε να πάρει μιαν απόφαση το στομάχι της δενόταν κόμπος; Μακάρι να μπορούσε να το κάνει και να τελειώνει, όμως ούτε αυτό ήταν σωστό. Αναστέναξε, σηκώθηκε και πήγε σπίτι.

Η Αλέξια έκλεισε με θόρυβο την μπροστινή πόρτα, αφήνοντας απ' έξω τη ζέστη του Ιουνίου. Ευτυχώς, το σπίτι της είχε κλιματιστικό που διατηρούσε τη θερμοκρασία σταθερά στους δεκαεννέα βαθμούς Κελσίου. Το αυτοκίνητό της το χτυπούσε ο ήλιος συνεχώς από τη μεριά του οδηγού και μέχρι να φτάσει σπίτι της ένοιωθε να ψήνεται. Το ότι σκεφτόταν το σεξ δε βοηθούσε καθόλου την κατάσταση.

Στην κουζίνα βρήκε τον μεγαλύτερο αδελφό της, τον Κάιλ, να φτιάχνει κάτι που έμοιαζε με έτοιμο πουρέ, αλλά που είχε την πυκνότητα χιονιού που έλιωνε. Ο Κάιλ ή δεν είχε ντυθεί κανονικά ακόμη ή δε σκόπευε να βγει από το σπίτι, αφού το μόνο που φορούσε ήταν ένα αθλητικό παντελόνι του Γέιλ και ένα λευκό κοντομάνικο μπλουζάκι. Και ο Κάιλ δεν ήταν ο τύπος που θα έβγαине έξω στον κόσμο με αθλητικά ρούχα.

«Γεια», είπε η Αλέξια και κάθισε μπροστά στον πάγκο της κουζίνας. «Ο μπαμπάς και η μαμά είναι εδώ;»

Ο Κάιλ κούνησε το κεφάλι του.

«Ψάχνουν ένα χώρο για το νέο τους γραφείο».

Παρά τα πέντε χρόνια που τους χώριζαν, η Αλέξια και ο Κάιλ τα πήγαιναν καλά. Εκείνος πάντοτε ήταν σταθερός και ευθύς απέναντί της. Ποτέ δεν το έπαιζε μπαμπάς ούτε τη μάλωνα. Βρισκόταν κάπου ανάμεσα στις κολλητές της και στους γονείς της. Όσο έλειπε για σπουδές, δε μιλούσαν πολύ, όταν όμως επέστρεφε από το Γέιλ για τις καλοκαιρινές διακοπές, τα πήγαιναν μια χαρά. Ο Κάιλ είχε αποφοιτήσει τον περασμένο μήνα με μεταπτυχιακό στην ανθρωπολογία. Απ' ό,τι φαινόταν, δεν ήξερε τι θα έκανε μετά.

«Κάιλ;»

«Ναι;»

Ο Κάιλ πάντοτε της έλεγε πως όταν χρειαζόταν οτιδήποτε, θα μπορούσε να πάει σε εκείνον αν δεν ένοιωθε άνετα να

μιλήσει στον μπαμπά ή στη μαμά. Το σεξ ήταν ένα από αυτά τα πράγματα, αλλά ήθελε να του μιλήσει σχετικά;

Ήξερε πως μπορούσε να πει τα πάντα στις κολλητές της κι εκείνες να μην την κοροϊδέψουν, αλλά ένιωθε σαν σεμνότυφη πρωτάρα όταν συζητούσε για το αν έπρεπε να χάσει την παρθενιά της τη στιγμή που οι φίλες της το είχαν ήδη πετύχει. Τουλάχιστον, η Ρείβεν και η Σίντνεϊ. Η Κέλι ήταν ακόμη παρθένα κι αυτή, όμως, όπως έλεγε, δεν πίστευε πως το σεξ ήταν κάτι τόσο πολύπλοκο και όταν ερχόταν η ώρα, ήταν βέβαιη πως θα τα πήγαινε μια χαρά.

«Εμ», η Αλέξια έπαιξε με το νύχι της καθώς προσπαθούσε να βρει τρόπο να φέρει την κουβέντα εκεί που ήθελε.

Ο Κάιλ έκλεισε το μάτι της κουζίνας και με ένα κουτάλι άρχισε να βάζει τον πουρέ μέσα σ' ένα μπολ. Δε φάνηκε να δίνει σημασία στο δισταγμό της.

«Πόσων χρονών ήσουν όταν έκανες σεξ για πρώτη φορά;» κατάφερε να του πει.

Ο Κάιλ πάγωσε με το κουτάλι στον αέρα. Την κοίταξε από την άλλη άκρη του πάγκου, χωρίς να παίξει τα βλέφαρα. Τελικά άφησε κάτω τη μικρή κατσαρόλα και ακούμπησε πάνω στον πάγκο με τα χέρια του, σαν να ήθελε να κρατήσει την ισορροπία του.

«Δεκατεσσάρων».

«Δεκατεσσάρων!»

Έστρωσε με το χέρι τα κόκκινα μαλλιά του και απέφυγε να κοιτάξει την Αλέξια στα μάτια.

«Το ξέρουν η μαμά και ο μπαμπάς;»

«Όχι! Και μην το πεις. Η μαμά θα τα παίξει. Δηλαδή, όχι πως έχει και μεγάλη σημασία πια. Μόνο που θα πληγωθεί». Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Και γιατί μιλάμε για τη σεξουαλική μου ζωή, αλήθεια;»

Τώρα ήταν η σειρά της Αλέξια να στρέψει τη ματιά της. Δε μίλησε, γιατί δεν ήταν βέβαιη τι έπρεπε να πει.

Έτσι κι αλλιώς, η σιωπή της έκανε τον αδελφό της να καταλάβει.

«Α!» είπε εκείνος και τράβηξε αυτό το «α» κατά πέντε συλλαβές. «Εσύ και ο φίλος σου το σκέφτεστε;»

Μάλλον αυτή το σκεφτόταν. Ο Μπεν είχε ήδη πάρει την απόφασή του. Φυσικά δε βοηθούσε ότι αυτός είχε ήδη χάσει την παρθενιά του. Για εκείνον δεν ήταν τίποτε.

«Τον αγαπάς;» ρώτησε ο Κάιλ.

«Ναι. Ή τουλάχιστον αυτό νομίζω».

«Και σε πιέζει να ολοκληρώσετε;»

Την πίεζε; Μάλλον όχι. Δεν τη ρωτούσε και κάθε μέρα που την έβλεπε. Ποτέ δεν την πίεζε όταν το συζητούσαν και η κουβέντα άρχιζε να βαραίνει. Ποτέ δεν την έκανε να νιώθει άσχημα που το απέφευγε.

«Όχι», αποφάσισε.

«Εσύ θέλεις να ολοκληρώσετε;»

«Και ναι και όχι».

«Τον εμπιστεύεσαι;»

Σε αυτό μπορούσε να απαντήσει εύκολα.

«Ναι».

«Τότε θα καταλάβεις πότε θα είναι η κατάλληλη στιγμή. Είναι όπως το ποδήλατο χωρίς βοηθητικές ρόδες. Τελικά φτάνεις στο σημείο να τα καταφέρεις, γιατί είναι φυσικό και μετά λες “Ουάου, δεν ήταν και τόσο δύσκολο”».

Η Αλέξια συνοφρυώθηκε.

«Μήπως μόλις συνέκρινες το σεξ με το ποδήλατο;»

«Ναι, αυτό έκανα».

«Και έχεις πάει στο Γέιλ;»

Εκείνος φούσκωσε το στήθος του.

«Και αποφοίτησα με έπαινο».

Η Αλέξια έσυρε μια καρέκλα και την έσπρωξε κοντά στον πάγκο.

«Σ' ευχαριστώ, Κάιλ, για... ξέρεις τώρα».

«Νομίζω πως αν κάποιος είναι να πάρει τη σωστή απόφαση για το σεξ, αυτή είσαι εσύ. Πάντα παίρνεις σωστές αποφάσεις». Σταμάτησε και σούφρωσε τα χείλη του. «Ωραία. Τώρα ακούγομαι σαν τον μπαμπά, έτσι;»

Η Αλέξια έβαλε τα γέλια.

«Ναι, ακριβώς». Έχωσε το δάχτυλό της μες στον πουρέ του και μετά το έγλειψε. «Και μαγειρεύεις το ίδιο άσχημα με αυτόν», μόρφασε.

Ο Κάιλ αναστέναξε.

«Θέλεις να παραγγείλουμε μια πίτσα;»

«Πολύ θα το ήθελα», απάντησε, «όμως έχω κανονίσει να βρεθώ με τις φίλες μου στο *Μπερσέτις*, για δείπνο».

Ο Κάιλ πέταξε τον πουρέ στο σκουπιδοτενεκέ.

«Τότε, απ' ό,τι φαίνεται, θα φάω την πίτσα μόνος μου».

Η Αλέξια γέλασε.

«Να σου πω, καλή ιδέα».

ΤΡΙΑ

Η Κέλι Γουότερς βγήκε από το αυτοκίνητό της, κοίταξε προς το Αθλητικό Κέντρο για όλη την Οικογένεια, που ήταν μπροστά της, και στη συνέχεια στα *McDonald's*, στα δεξιά της. Ηλίθια *McDonald's*! Γιατί είχαν τόσο νόστιμο φαγητό; Κλείδωσε το αυτοκίνητο και μπήκε στο γυμναστήριο, προσπαθώντας να αγνοήσει τη μυρωδιά της τηγανητής πατάτας που την προκαλούσε να δείξει τον σκοτεινό εαυτό της.

Αν τα επιπλέον ψωμάκια στους γοφούς και κάτω από τους δικέφαλους και στους μηρούς και οπουδήποτε αλλού στο σώμα της ήταν μια ένδειξη, η Κέλι δεν έπρεπε στ' αλήθεια να φάει άλλο σκουπιδοφαγητό.

Ήταν καιρός να κάνει δίαιτα. Ίσως αν δεν είχε περάσει τούς μήνες ως γυναίκα μόνη, τρώγοντας παγωτό και παρακολουθώντας τόσο πολλή τηλεόραση, να μην είχε πάρει πέντε κιλά.

Ευτυχώς, μόλις μπήκε στο γυμναστήριο, ο κλειστός χώρος και ο κλιματισμός εμπόδισαν τις θεϊκές μυρωδιές του φαστφουντάδικου να την ακολουθήσουν. Μια γυναίκα γύρω στα τριάντα με μια ροζ κορδέλα στα μαλλιά, που καθόταν πίσω από έναν πάγκο, τη χαιρέτησε.

«Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

Η Κέλι πέταξε τα κλειδιά του αυτοκινήτου μες στο σακίδιό της.

«Έχω έρθει να κάνω μάθημα κικ μπόξινγκ. Ο αδελφός μου νίκησε σε έναν ραδιοφωνικό διαγωνισμό και μου είπε πως μπορώ να κάνω μερικά από τα μαθήματά του. Δηλαδή, αν εσείς δεν έχετε πρόβλημα».

«Φυσικά», είπε η γυναίκα, διώχνοντας μερικές μύγες που κάθονταν πάνω σ' ένα συρμάτινο πλαίσιο στο γραφείο της. Έβγαλε ένα χαρτί που έλεγε ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ και έβαλε την Κέλι να υπογράψει σε μια φόρμα, κάτω από άλλα ονόματα. «Πώς τον λένε τον αδελφό σου;» τη ρώτησε η γυναίκα. «Πρέπει να σημειώσω ποια από τα μαθήματά του θα χρησιμοποιήσεις».

«Το όνομά του είναι Τοντ Γουότερς».

Η γυναίκα σημείωσε το όνομα του Τοντ και την ημερομηνία.

«Ωραία, όλα τακτοποιήθηκαν. Μπορείς να πας στην αίθουσα “Ένα” κι εγώ θα πω στον Άνταμ πως είσαι εδώ».

«Ευχαριστώ».

Η Κέλι ακολούθησε τα πλαστικά σήματα που έλεγαν ΠΡΟΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ στο τέλος του διαδρόμου και προς τ' αριστερά. Εκεί βρήκε αρκετές πόρτες με αρίθμηση από το «Ένα» μέχρι το «Εξι». Η πόρτα της αίθουσας «Ένα» ήταν ανοιχτή, έτσι μπήκε μέσα.

Τα δετά της παπούτσια έτριξαν πάνω στο φρεσκογυαλισμένο πάτωμα από ξύλο πεύκου. Το φως του ήλιου ξεχυνόταν μέσα από το χρωματιστό γυαλί της τζαμαρίας που ήταν απέναντί της. Σε μία γωνία στην άκρη της αίθουσας υπήρχαν δύο στρώματα γυμναστικής, μάλλον για τις πτώσεις.

Η Κέλι άφησε το σακίδιό της στη γωνία και πλησίασε την τζαμαρία.

Κάποιος πίσω της έβηξε. Εκείνη στράφηκε γρήγορα.

«Δεν είσαι ο Τοντ», είπε το αγόρι.

Η Κέλι δεν κατάφερε ούτε καν να γνέψει. Όταν ο Τοντ της είχε προσφέρει τα δωρεάν μαθήματα κικ μπόξινγκ, η Κέλι είχε σκεφτεί πως για δάσκαλο θα είχε καμιά τριαντάρα με επιθετική συμπεριφορά και τους ανάλογους μυσ.

Όμως είχε κάνει λάθος. Αυτός ο τύπος ήταν κυριολεκτικά παιδαρος. Η Κέλι δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια της από τους υπερβολικά τονισμένους δικέφαλους ή τους υπερβολικά καλοσηματισμένους κοιλιακούς του. Και δε βοηθούσε καθόλου το εφαρμοστό μπλουζάκι που φορούσε και που έκανε να διαγράφεται καθαρά κάθε μυσ του κορμιού του.

«Πού είναι ο Τοντ, λοιπόν;» τη ρώτησε.

«Εεε... να...» Η καρδιά της βροντοχτυπούσε και το μυαλό της είχε σχεδόν σταματήσει. «Είμαι ο αδελφός του». Έκλεισε τα μάτια της και έτριψε το μέτωπό της. «Δηλαδή, είμαι η αδελφή του. Μου ζήτησε να έρθω εγώ στη θέση του σήμερα».

Ο τύπος κούνησε το κεφάλι του.

«Για να μη χάσει τα δωρεάν μαθήματά του. Κατάλαβα».

Πλησίασε την Κέλι κι εκείνη είδε καλύτερα το πρόσωπό του. Είχε τέλεια ολόισια μύτη και φωτεινά πράσινα μάτια. Παρόλο που ήταν χαλαρός, το σκουρόχρωμο μέτωπό του ήταν συννεφιασμένο. Τα σκούρα καστανά του μαλλιά ήταν επιμελώς ανακατεμένα. Το φως του ήλιου που έμπαινε από την τζαμαρία έκανε τις αζύριστες τρίχες στο σαγόνι του να φαίνονται χρυσαφιάς.

Η Κέλι δεν μπορούσε να καταλάβει πόσων χρονών ήταν – ίσως δεκαοκτώ ή δεκαεννέα. Σε κάθε περίπτωση, φαινόταν έτη φωτός έξω από την κλάση της. Ίσως να ήταν έξω από την κλάση ακόμη και της Ρέιβεν, παρόλο που εκείνη έμοιαζε με εξωτικό μοντέλο που βρέθηκε κατά λάθος στα ενδότερα της Ανατολικής Ακτής.

«Είμαι ο Άνταμ», συστήθηκε εκείνος.

Η Κέλι κούνησε το κεφάλι της για χαιρετισμό. Είχε αρχίσει να φοβάται την αδεξιότητά της. Κι αν έπεφτε με τον πισινό, μπροστά του; Θα ένιωθε εντελώς απαίσια. Είχε ακόμη χρόνο να του δίνει, σωστά;

«Ας αρχίσουμε τότε». Ο Άνταμ άνοιξε ένα ντουλάπι και έβγαλε κάποια εξαρτήματα. «Αυτά είναι γάντια του μποξ», είπε στην Κέλι και της έδωσε ένα ζευγάρι. «Το άθλημα λέγεται κικ μπόξινγκ και θα πρέπει να χρησιμοποιείς και τα χέρια και τα πόδια σου».

Μόλις έβαλε τα γάντια στην Κέλι, ο Άνταμ φόρεσε στα δικά του χέρια κάτι στρογγυλά μαξιλαράκια.

«Έτοιμη;» χτύπησε τα μαξιλαράκια μεταξύ τους και μετά άνοιξε τα πόδια του για να έχει καλύτερη ισορροπία.

«Ναι», απάντησε η Κέλι, ενώ μόνο έτοιμη δεν ένιωθε.

Μία ώρα αργότερα, η Κέλι είχε ιδρώσει όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή της. Τα πόδια της πονούσαν, δεν μπορούσε να κουνήσει τα χέρια της, όμως ένιωθε υπέροχα. Ο Άνταμ δεν ήταν μόνο υπέροχος δάσκαλος, αλλά απέφευγε συστηματικά να την κάνει να αισθανθεί αδύναμη ή ανόητη. Ακόμη κι όταν παραπάτησε σε κάποιο χτύπημα με το πόδι και σχεδόν έπεσε κάτω.

«Λοιπόν», της είπε βάζοντας στη θέση τους τα εξαρτήματα, «να πεις στον αδελφό σου την επόμενη φορά να έρθει ο ίδιος, αλλιώς θα του δώσω μια κλοτσιά στα πισινά».

Η Κέλι σήκωσε το σάκο της και χαμογέλασε.

«Πολύ θα μου άρεσε να το δω αυτό».

Ο Άνταμ γέλασε.

«Αν συνεχίσεις τα μαθήματα, τότε εσύ θα μπορείς να του δώσεις αυτή την κλοτσιά».

Η Κέλι χαμογέλασε.

«Μακάρι», είπε και τον χαιρέτησε.

Μέχρι να βγει στη ζέστη, έξω από το γυμναστήριο, είχε ήδη επινοήσει πέντε δικαιολογίες για να αποτρέψει τον αδελφό της να έρθει για κικ μπόξινγκ την επόμενη εβδομάδα. Εκείνος είχε αρχίσει να βαριέται το Αθλητικό Κέντρο, ενώ η Κέλι ήταν έτοιμη να γίνει ένα καινούργιο, πιστό μέλος.

ΤΕΣΣΕΡΑ

Η Ρέιβεν Βαλέντι έγειρε πίσω στη θέση του οδηγού και έκλεισε τα μάτια, τρίβοντας με τα χέρια το πρόσωπό της. Δεν ήθελε να βρίσκεται εδώ, τώρα, στη ζώνη αναχωρήσεων του αεροδρομίου, στέλνοντας τον Χόρας στο Ντιτρόιτ.

«Είναι πραγματικά απαραίτητο να φύγεις;» του είπε κοιτάζοντας προς το μέρος του, στη θέση του συνοδηγού.

Ήταν μαζί μερικούς μόλις μήνες. Άσε που τώρα άρχιζαν οι καλοκαιρινές διακοπές! Αυτό που ήθελε ήταν να βγαίνει μαζί του και να παίζουν όμορφη, γλυκιά μουσική.

Εντάξει, αυτό ακουγόταν κάπως, αλλά ήταν η αλήθεια. Το συγκρότημά τους October τα πήγαινε καλά. Από τότε που είχαν παίξει στη βραδιά ταλέντων στο *Σκρέιπ*, τα περισσότερα σαββατοκύριακα ήταν κλεισμένοι. Γιατί να σταματήσουν τώρα που ήταν τόσο δημοφιλείς; Δεν μπορούσε ο Χόρας να πάει αργότερα στον μπαμπά του; Του χρόνου, για παράδειγμα;

«Είναι μόνο για ένα μήνα», απάντησε ο Χόρας και κράτησε το χέρι της. Το φθαρμένο δερμάτινο κορδόνι που ήταν τυλιγμένο γύρω από τον καρπό του τη γαργάλησε στο μπράτσο. «Ο μπαμπάς μου θα λυπηθεί αν δεν πάω».

Με το ελεύθερο χέρι της, η Ρέιβεν έπιασε το φυλαχτό που κρεμόταν από το λαιμό της. Ο Χόρας της το είχε δώσει πριν

από μερικές μέρες. Το φυλαχτό ήταν μια ασημένια μουσική νότα. Ήταν απλό, αλλά σήμαινε πολλά γι' αυτήν.

Ο Κάλεμπ, το προηγούμενο αγόρι της, ποτέ δεν της είχε κάνει κάποιο δώρο με συμβολικό νόημα. Αυτό αποδείκνυε πως ο Χόρας ήταν το πιο γλυκό αγόρι που τα είχε ποτέ η Ρέιβεν και γι' αυτό ακριβώς φοβόταν μήπως κάνει κάτι και χαλάσει τη σχέση τους.

Αν αυτός ήταν μακριά, υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να συμβεί κάτι τέτοιο. Ο Χόρας της μιλούσε λογικά και την προσγείωνε. Αν εκείνος βρισκόταν στο Ντιτρόιτ, πώς μπορούσε να την αποτρέψει από το να κάνει καμιά ανοησία;

Αναστέναξε και έσφιξε το χέρι του Χόρας.

Σε παρακαλώ, μη με αφήσεις να τα χαλάσω όλα, σκέφτηκε.

Ο Χόρας έσκυψε από πάνω της και τη φίλησε απαλά. Η Ρέιβεν ένιωθε ακόμη να χάνεται η γη κάτω από τα πόδια της κάθε φορά που έσμιγαν τα χείλη τους. Δεν είχαν πει το «σ' αγαπώ» ακόμη, όμως τούτη τη στιγμή ήταν έτοιμη να το ψιθυρίσει. Μάλλον ο Χόρας δε θα ξαφνιαζόταν καθόλου, ίσως και να της απαντούσε το ίδιο, αλλά η Ρέιβεν φοβόταν τους πολλούς συναισθηματισμούς.

Ήταν ακόμη επίφοβη και αν έλεγε το «σ' αγαπώ» απλώς θα έκανε τα πράγματα χειρότερα, όταν κάποια στιγμή τα θαλάσσωνε.

Όχι, όχι, αν κάποια στιγμή τα θαλασσώσω. Γιατί θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου να μην τα θαλασσώσω.

«Πρέπει να πηγαίνω», είπε ο Χόρας.

Η Ρέιβεν έγνεψε και έπιασε ξανά την ασημένια νότα.

«Θα μου λείψεις».

«Κι εσύ θα μου λείψεις. Θα σου στέλνω μήνυμα κάθε μέρα, εντάξει;»

«Εντάξει».

Βγήκε από το αυτοκίνητο και πήρε το σάκο του από το πορτμπαγκάζ. Η Ρέιβεν τον ακολούθησε μέχρι τις πόρτες του αεροδρομίου. Κόσμος έμπαινε κι έβγαινε. Ένα ταξί κόρναρε πίσω από τη Ρέιβεν.

Εκείνη τύλιξε τα χέρια της γύρω από το λαιμό του Χόρας ενώ τα δάκρυα έτσουζαν τα μάτια της. Είχε υποσχεθεί στον εαυτό της πως δε θα κλάψει, όμως αυτό το ξεπροβόδισμα του Χόρας ήταν πιο επίπονο απ' ό,τι είχε φανταστεί.

Εκείνος ακούμπησε το μέτωπό του στο δικό της, τα κοκκινόξανθα μαλλιά του έμπλεξαν με τα δικά της τα κατάμαυρα και σχημάτισαν μια κουρτίνα ανάμεσα σε αυτούς και στην πολυάνθρωπη κίνηση του αεροδρομίου.

«Σ' αγαπώ, Ρέι», ψιθύρισε εκείνος.

Το στομάχι της Ρέιβεν έγινε χίλιοι κόμποι. Ένωσε να σκιρτάει από φόβο και χαρά, ταυτόχρονα. Ήταν η τέλεια στιγμή και ο Χόρας ήταν ο τέλειος άνθρωπος να τις εντοπίζει.

Κι εκείνη αγαπούσε τον Χόρας. Τον αγαπούσε περισσότερο απ' όσο αγάπησε οποιοδήποτε από τα προηγούμενα αγόρια της. Το να πει το «σ' αγαπώ» δεν ήταν και τόσο σπουδαίο. Αυτό που είχε σημασία ήταν η υπευθυνότητα, η εμπιστοσύνη που προκύπτει από αυτή τη λέξη. Κι αυτό τη φόβιζε.

Τον φίλησε γρήγορα στα χείλη και ψιθύρισε:

«Κι εγώ σ' αγαπώ».

Ο Χόρας θα έφευγε μόνο για ένα μήνα. Πόσα, άραγε, μπορούσαν να συμβούν σε αυτό το μικρό χρονικό διάστημα;

Η Ρέιβεν μπήκε στο εργαστήριο της μητέρας της. Η κυρία Βαλέντι καθόταν στο γραφείο της, φυλλομετρώντας σελίδες και σελίδες από αυτοκόλλητα. Η μικρή αδελφή της, η

Τζόρνταν, καθόταν στον καναπέ και τιτίβιζε στο κινητό της. «Γεια», είπε η Ρέιβεν και κάθισε βαριά δίπλα στην Τζόρνταν.

Εκείνη τής ψιθύρισε «Γεια», προτού στραφεί ξανά στην τηλεφωνική της συνομιλία.

«Τι θα κάνεις απόψε;» ρώτησε η κυρία Βαλέντι.

«Θα βρεθώ με τις φίλες μου στο *Μπερσέτις*, να φάμε μαζί. Για μετά δεν έχω κανονίσει κάτι».

Η Τζόρνταν στράφηκε από το κινητό της.

«Μια και αναφέρατε το *Μπερσέτις*, σήμερα ζήτησα να πάσω δουλειά εκεί».

«Ακόμη δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν έρχεσαι να δουλέψεις στο *Σκρέιπ*», είπε η κυρία Βαλέντι.

Το *Σκρέιπ* ήταν δικό της και ήταν καφέ και εργαστήριο λευκωμάτων. Η Ρέιβεν δούλευε εκεί κάπου είκοσι ώρες την εβδομάδα, μαζί με τον Χόρας. Της άρεσε, αν και το αφεντικό ήταν η μητέρα της. Η Τζόρνταν, από την άλλη, έλεγε πως προτιμούσε να καθαρίζει τις δημόσιες τουαλέτες με την οδοντόβουρτσά της παρά να πάει να δουλέψει στο *Σκρέιπ*. Ο λόγος; «Αρκετά με διατάζει η μαμά στο σπίτι. Θα μου είχε στρίψει εντελώς αν την είχα να με διατάζει και στη δουλειά».

«Όμως αφού δε δουλεύεις στο *Σκρέιπ*, το *Μπερσέτις* είναι ό,τι πρέπει», συνέχισε η κυρία Βαλέντι. «Το μαγαζί έχει μια ευχάριστη ιταλική ατμόσφαιρα. Θα ταιριάξεις μια χαρά».

Η Ρέιβεν και η Τζόρνταν ήταν κατά το ήμισι Ιταλίδες και η μητέρα τους ποτέ δεν τις άφηνε να το ξεχνούν αυτό. Η Τζόρνταν ήταν ολόγεια η μητέρα τους. Η Ρέιβεν έμοιαζε περισσότερο στον πατέρα τους, που ήταν Αφροαμερικανός, αν και είχε τα μαλλιά των Βαλέντι.

«Δουλεύει κι ένα πολύ χαριτωμένο αγόρι στο *Μπερσέτις*», είπε η Τζόρνταν. «Μήπως τον είδες;»

Η Ρέιβεν κούνησε το κεφάλι της.

«Δεν έχω πάει από κει τώρα τελευταία. Πώς τον λένε;»

«Νίκολας. Νίκολας Μπερσέτι». Τα μάτια της Τζόρνταν έλαμψαν σαν αστέρια. «Πηγαίνει σε ιδιωτικό σχολείο, στα βόρεια προάστια».

«Στην Ακαδημία Τσίσχολμ;»

«Ναι», απάντησε η Τζόρνταν χαμογελώντας. «Το ιδιωτικό σχολείο τον κάνει πιο ελκυστικό».

Η Ρέιβεν, απαυδισμένη, σήκωσε το βλέμμα της ψηλά.

«Τα περισσότερα αγόρια που πηγαίνουν σε ιδιωτικά σχολεία είναι ψωροφαντασμένα».

«Ε, ο Νικ δεν είναι».

Τα μάγουλα της Τζόρνταν βάφτηκαν κόκκινα. Το χαμόγελο στο πρόσωπό της δεν έφευγε με τίποτε. Έλαμπε κυριολεκτικά ολόκληρη.

Μέσα της, η Ρέιβεν αισθάνθηκε κάποια ζήλια. Της έλειπε αυτό το συναίσθημα που ένιωθε όταν την «πατούσε» με κάποιον. Η συγκίνηση, η αισιοδοξία. Η αίσθηση πως μπορούσε να συμβεί το οτιδήποτε.

Τώρα, όμως, η Ρέιβεν ήταν με κάποιον. Κάποιον υπερβολικά καλό μαζί της.

Μάλλον αυτό ήταν καλύτερο από αυτά τα συναισθήματα. Βέβαια, πολύ καλύτερο.

ΟΙ ΚΑΡΔΙΟΚΛΕΦΤΡΕΣ

ΚΕΛΙ

ΑΛΕΞΙΑ

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΦΙΛΕΣ

Η Αλέξια, η Ρέιβεν, η Κέλι και η Σίντνεϊ ήταν πάντα η μία στο πλευρό της άλλης σε καλές και κακές στιγμές, σε ερωτικά σκιρτήματα και χωρισμούς. Μέχρι που ένα καλοκαίρι η φιλία τους δοκιμάστηκε με τρόπο που καμιά δεν μπορούσε να φανταστεί.

ΤΡΙΑ ΑΓΟΡΙΑ

Η Σίντνεϊ και ο Ντρου τα ξαναβρίσκουν, αλλά ο παράδεισός τους δεν είναι τέλειος. Η Ρέιβεν όντως είναι ερωτευμένη με τον Χόρας, αλλά δεν είναι σίγουρη ότι η σχέση τους θα αντέξει τα χιλιόμετρα που τους χωρίζουν. Η Αλέξια και ο Μπεν είναι καλύτερα από ποτέ μεταξύ τους, αν εξαιρέσεις αυτή τη φοβερή απόφαση που δεν μπορεί να πάρει η Αλέξια.

ΣΑΡΑΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΚΑΝΟΝΕΣ

Καθώς η Κέλι παραμένει η μοναδική της παρέας που δεν έχει φίλο, οι υπόλοιπες φτιάχνουν μια λίστα με κανόνες για να τη βοηθήσουν να βρει τον έρωτα της ζωής της. Πολύ σύντομα, όμως, θα μπλεχτούν όλες με τους κανόνες αυτούς, ενώ η Κέλι θα ερωτευτεί το μοναδικό αγόρι το οποίο δεν μπορεί να αποκτήσει...

**Μια σύγχρονη ιστορία για φίλιες,
έρωτες και αγόρια.**

ΡΕΪΒΕΝ

ΣΙΝΤΝΕΪ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-845-4

9 789604 538454

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 06288

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ